

Arnhem, 24 november 2024

Lieve Femke en Rosanne,

Bij het bestellen van de boodschappen
zwermen de kerstrecepten al over het scherm
en ook het weer probeert verwoed te winteren:

waar ik het woensdag traag zag regenen
zagen mijn kinderen een belofte in de natte sneeuw.

Maar ik calculeer het verlies al van tevoren in,
zo hoop ik, tevergeefs, teleurstelling voor te blijven
al ontzeg ik me zo ook de opwinding van mogelijkheden.

Iets waar de kinderen gelukkig geen last van hebben.

Wel vond ik herkenning in de kwetsbaarheid;
net als theater verdwijnt natte sneeuw terwijl je ernaar kijkt,
zo ook verdween het laagje poedersuiker onder mijn ogen.

Daarin vond ik geen bevestiging van mijn eigen gelijk,
maar wel steun: we proberen kleine krasjes in de eeuwigheid te kerven.
Pogingen om gezien te worden, niet onopgemerkt te blijven.

Maar de kinderen hadden gelijk, de belofte werd niet verbroken;
een ochtend later lagen de flamingo's in de tuin onder een witte deken
en kon er een broze sneeuwpop worden gebouwd.

Is dat waarom jullie het zo lang hebben volgehouden,
Femke en Rosanne? In een steeds hardnekkiger poging
de belofte te zien in natte sneeuw?

Heel menselijk hoor, hoe meer tijd, energie en liefde
we ergens in investeren, hoe moeilijker het is om los te laten.

Twijfel kan geloof net zo goed breken als sterker maken.

Ondertussen blijven we broze sneeuwpoppen bouwen
in de hoop dat zij ons kunnen beschermen tegen de zon.